

O reformă națională este posibilă, dacă...

12 iunie 2006

Gili Cârstea

“Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul perșilor” (Ezra 1:1)

“Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul perșilor” (Ezra 1:1), deoarece Domnul ajunsese la exasperare cu “duhul” adormit al lui Israel, care nu mai reușea să vadă măreția chemării lui, mulțumindu-se să trăiască la umbra imperiului cu bucata de pâine ieftină care i se arunca în fiecare dimineață.

A fost nevoie de o poruncă imperială asociată cu oferte materiale irezistibile spre a convinge pe “sfinții” Celui Prea Înalt să-și părăsească traiul comod din Babilon și să se întoarcă la Ierusalim spre a reconstrui sanctuarul.

Cartea lui Ezra este o rușine veșnică pentru poporul lui Dumnezeu din toate timpurile. Ea descoperă nimicnicia și depravarea la care pot ajunge oamenii atunci când batjocoresc înalta cinste de a descoperi lumii slava lui Dumnezeu. Ascultați un fragment din decretul imperial:

“Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere și vite, pe lângă daruri de bunăvoie pentru Casa lui Dumnezeu, care este la Ierusalim!” (Ezra 1:4).

Absolut jenant pentru obrazul lor, și extrem de umilitor pentru Dumnezeu, în contextul mării controversă. Nu poate exista degradare mai mare decât să trebuiască să fii momit cu argint și aur spre a te convinge să-ți îndeplinești misiunea prin care ai devenit ceva și te lauzi cu acel ceva.

Au luat averile și au plecat. În fruntea poporului se aflau oameni importanți, despre care profeții vorbesc cu mare respect: Zorobabel, marele preot Iosua, Neemia și alții. Iată câteva declarații inspirate, ca să ne facem o idee despre valoarea lucrării pe care trebuiau să o realizeze ei:

„Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta, și tot mâinile lui o vor isprăvi; și veți ști dacă Domnul oștirilor m-a trimis la voi” (Zah 4:9).

“Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe? Acești șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Acești șapte sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul” (Zah 4:10).

“Acum fii tare, Zorobabel! zice Domnul. Fii tare și tu, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot! Fii tare și tu, tot poporul din țară, zice Domnul, și lucrați! Căci Eu Sunt cu voi, zice Domnul oștirilor” (Hagai 2:4).

“Atunci el a luat din nou cuvântul, și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, și sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!” (Zah 4:6).

Și într-adevăr, templul a fost ridicat de acești oameni, cu eforturi deosebite și în circumstanțe nefavorabile. Dar Zorobabel și tovarășii lui trebuiau să înțeleagă că lucrarea nu a depins de puterea, tăria, credințioșia și pioșenia lor. Deși erau angajați în cea mai sfântă lucrare, inimile lor erau încă scufundate în idolatrie, dar nu știau, iar această boală s-a transmis până în zilele îngerului bisericii Laodicea.

Zorobabel și Iosua aveau, prin vocea profetică, cele mai puternice argumente că ei sunt oamenii lui Dumnezeu, argumente pe care puține personaje ale istoriei le-au avut. Cu o asemenea acreditare, cine ar fi îndrăznit vreodată să sugereze că ei au ceva probleme cu idolatria?

Spre a remedia problema, Domnul a mișcat din nou inima dictatorului imperial, care a aprobat deplasarea lui Ezra la Ierusalim, spre a învăța pe frații lui legea lui Dumnezeu. Ascultați:

„Artaxerxe, împăratul împăraților, către Ezra, preotul și cărturarul iscusit în Legea Dumnezeului cerurilor, și așa mai departe: Am dat poruncă să se lase să plece aceia din poporul lui Israel, din preoții și din Leviții lui, care se află în împărăția mea, și care vor să plece cu tine la Ierusalim. Tu ești trimis de împăratul și de cei șapte sfetnici ai lui să cercetezi în Iuda și Ierusalim, după Legea Dumnezeului tău, care este în mâinile tale... Oricine nu va păzi întocmai Legea Dumnezeului tău și legea împăratului, să fie osândit la moarte, la surghiun, la o gloabă sau la temniță” (Ezra 7:12-26).

De ce era nevoie de cineva care să învețe “pe frații lui” legea la Ierusalim, când frații lui aveau aprobarea Domnului, binecuvântarea Lui, un succes formidabil în lucrare și în plus aveau în mijlocul lor pe profeții Hagai și Zaharia? Aceasta pare o aroganță de nedescris.

Și totuși, Ezra avea o misiune importantă, căci ea izvora dintr-o pasiune care ar trebui să ne aprindă și nouă inimile astăzi: “Ezra își pusese inima să adâncească și să împlinească Legea Domnului, și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile” (Ezra 7:10)

Frații lui de la Ierusalim lucrau cu zel pentru Domnul, dar se pare că ei nici nu adânceau, și prin urmare nici nu împlineau legea Domnului. Totuși, măreția acelor frați s-a dovedit în faptul că au primit cu umilință “adâncirea” legii lui Ezra, și nu s-au împotrivit cu aroganță, deși poziția lor favoriza un refuz categoric față de propunerile lui Ezra.

Istoria este cunoscută. Ajunși la Ierusalim, Ezra și tovarășii lui au adus la templu darurile împăratului Artaxerxe, după ce s-au odihnit trei zile de călătoria lungă și obositoare.

Acum se întâmplă ceva cu totul neașteptat: “După ce s-a sfârșit lucrul acesta, căpeteniile s-au apropiat de mine, și au zis: ‘Poporul lui Israel, preoții și Leviții nu s-au despărțit de popoarele acestor țări, și au făcut urâciunile lor, ale canaanitilor, hetitilor, fereziților, iebusiților, amoniților, moabiților, egiptenilor și amoriților. Căci și-au luat neveste din fetele lor pentru ei și pentru fiii lor, și au amestecat neamul sfânt cu popoarele țărilor acestora. Și căpeteniile și dregătorii au fost cei dintâi care au săvârșit păcatul acesta” (Ezra 9:1-2).

Nici nu luase bine contact cu realitatea și Ezra a fost confruntat dureros cu puternica apostazie a poporului său: “Când am auzit lucrul acesta, mi-am sfâșiat hainele și mantaua, mi-am smuls părul din cap și perii din barbă, și am stat jos mâhnit... ‘Dumnezeule, sunt uluit, și mi-e rușine, Dumnezeule, să-mi ridic fața spre Tine. Căci fărădelegile noastre s-au înmulțit deasupra capetelor noastre, și greșelile noastre au ajuns până la ceruri” (Ezra 9:3-6).

De ce oare Ezra este șocat de starea poporului său, în timp ce marele preot Iosua, Zorobabel, Neemia, alături de proorocii Zaharia și Hagai, nu au nimic de spus și nu văd nicio problemă în nelegiuirea în care se scufundau?

Motivul este simplu: Se complăcuseră în diversitatea culturală din Babilon, și nu considerau că este necesar să “adâncească” Legea Domnului. Ei cunoșteau adevărul și nu credeau că Dumnezeu mai are lumină nouă pentru poporul Său.

Avem în acest episod trist un model de pocăință pe care biserica rămășiței încă nu pare dispusă să-l trateze cu respectul cuvenit. Acei oameni din Ierusalim aveau toată autoritatea și toate argumentele să respingă constatările și soluția lui Ezra. Conducători, preoți și profeți – iar acești profeți erau chiar dintre cei autentici – se găseau într-o sfântă unanimitate că totul este bine în Israel. Dar când a apărut cineva care “adâncise” cunoașterea Legii – caracterul lui Dumnezeu – ei au recunoscut nelegiuirea din Israel și s-au întors la Domnul din toată inima. Ei nu au stat să se întrebe cine este cel ce-i acuză, ce pregătire are sau cine l-a trimis. Nu s-au întrebat de ce oare nu a trimis Domnul lumina prin ei, care aveau autoritate. Nu s-au simțit umiliți la posibilele reacții din popor, care se întreba: “Dacă acesta ar fi adevărul, de ce frații noștri conducători și proorocii nu l-au cunoscut până acum?”

Pentru Zorobabel și Iosua a fost infinit mai greu decât pentru Butler și Smith în 1888. Aceștia din urmă aveau mărturia Spiritului Profeției care confirma că solia este de la Dumnezeu, pe când primii aveau pe Zaharia și pe Hagai de partea lor. Și totuși s-au pocăit atunci când cineva a “adâncit” pentru ei Legea lui Dumnezeu.

Jones și Waggoner au încercat să “adâncească” și ei neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, și, cu toate că au avut de partea lor pe proorocul Domnului, biserica a respins solia lor. Dacă sora White ar fi fost de partea lui Smith și Butler,

la ora actuală nu mai existau în analele istoriei adventiste nici măcar numele de Jones, Waggoner sau Minneapolis.

Istoria lui Israel din acele vremi demonstrează că este posibilă o pocăință națională, dacă se găsește cineva care să “adâncească” Slava neprihănită a lui Hristos, iar conducătorii bisericii dau laoparte ideile preconceptuate, dezbracă aroganța clericală și aleargă la Domnul pentru confirmarea soliei.

Acum, când templul lui Dumnezeu zace în ruine și așteaptă demult să lumineze pământul, este timpul să analizăm cu multă seriozitate istoria noastră denominațională din 1888 în lumina cărții lui Ezra.
